

Der skal heller ikke svares afgift af driftsmidler, f.eks. olie og halm, der tilføres selvstændige halmfyr til støtte for varmforsyningen, ligesom der ikke – efter endt affaldsdeponering – skal svares afgift af jord til reetablering af vækstlag på en losseplads.

Der er ikke ved bestemmelsen taget stilling til, på hvilken måde afgiften overvælttes på affaldsleverandørerne og affaldsproducenterne.

ad § 82b:

Afgiften opkræves på grundlag af den mængde affald, der tilføres en registreret virksomhed. Opgørelsen sker på grundlag af bruttovægt ved modtagelsen på affaldsanlægget, dvs. uafhængigt af affaldets tørstofindhold. Affaldet skal således vejes. Mens de fleste registreringspligtige forbrændingsanlæg har en egnet vægt, er dette kun tilfældet for ca. 1/5 af de eksisterende registreringspligtige deponeringspladser. Dette vil indebære, at ca. 80 deponeringspladser skal etablere vægte.

ad § 82 c:

Ifølge den foreslåede bestemmelse påhviler registreringspligten virksomheder eller anlæg, der modtager affald fra kommunale renovationsordninger til deponering eller forbrænding. Ved denne afgrænsning bestemmes alene de registreringspligtige virksomheder og ikke de afgiftspligtige affaldstyper, jfr. § 82 a. Der er herved lagt afgørende vægt på at identificere de registreringspligtige virksomheder på en entydig måde, således at afgiftsordningen bliver administrerbar for toldvæsenet.

Med kommunale renovationsordninger menes i denne sammenhæng de ordninger, som er omhandlet i kapitel 4.1. og 4.4. i miljøministeriets bekendtgørelse nr. 664 af 16. december 1982 af reglement om miljøbeskyttelse. Ifølge kapitel 4.1. i bekendtgørelsen skal kommunalbestyrelsen foranledige, at der gennemføres fælles bortkørsel af husaffald i bebyggelser med mere end 1.000 indbyggere. I andre områder kan kommunalbestyrelsen påbyde fælles bortkørsel. Tilsvarende kan kommunalbestyrelser ifølge kapitel 4.4. gennemføre fællesordninger for bortskaffelse af andet affald.

De pågældende renovationsordninger, som medfører registreringspligt, kan være kommunalt drevne eller overladt til private renovationselskaber m.v.

Antallet af forbrændingsanlæg, der modtager affald fra kommunale renovationsordninger, er ca. 45, mens antallet af deponeringspladser er ca. 100.

Udover affald fra kommunale renovationsordninger modtager de registreringspligtige virksom-

heder i en vis udstrækning affald, der tilføres ved privat foranstaltning, herunder forskellige former for erhvervsaffald. Dette affald vil også være omfattet af afgiftspligten, idet der skal svares afgift af alt affald, der tilføres, jfr. § 82 a. Det vil således ikke være afgørende for spørgsmålet om registreringspligt, at en del af affaldsmængden stammer fra andre kilder end en kommunal renovationsordning.

Det følger heraf, at også virksomheder og anlæg, som kun i mindre omfang modtager affald fra kommunale renovationsordninger til deponering eller forbrænding, vil være registreringspligtige, og at der skal svares afgift også af affald, der ikke stammer fra en kommunal renovationsordning.

Foruden traditionelle lossepladser omfatter registreringspligten således også andre affaldsanlæg som eksempelvis komposteringsanlæg, hvor der ikke sker fraførsel af hele den tilførte affaldsmængde.

Kun virksomheder og anlæg, som overhovedet ikke modtager affald til deponering eller forbrænding fra kommunale renovationsordninger, er fritaget for registreringspligt. Det gælder således anlæg til forbrænding af specielt sygehusaffald, slamforbrændingsanlæg eller specielle anlæg til destruktion af olie- og kemikalieaffald.

Det skal bemærkes, at biogasanlæg og halmfyringsanlæg ikke er registreringspligtige.

ad § 82 d:

Det er som princip for beregning af afgiften forudsat, at der kun skal svares afgift af det affald, der deponeres eller forbrændes på virksomheden. Derfor er affald, der fraføres en virksomhed fradragsberettiget ved opgørelsen af den afgiftspligtige vægt. Det vil give virksomhederne (deponeringspladser og forbrændingsanlæg) en tilskyndelse til at sortere affaldet med henblik på genanvendelse. Ordningen vil endvidere bevirke, at bl.a. slagter fra forbrændingsanlæg undgår dobbeltafgift i de tilfælde, hvor slagterne tilføres en losseplads. Fraførsel af perkolat fra lossepladser kan ikke begrunde fradrag i den afgiftspligtige vægt.

Af bestemmelsen følger også, at der ikke kan ske fradrag for den vægtforøgelse, der skyldes tilførsel af hjælpestoffer m.v. Der tænkes f.eks. på kalk, som med henblik på afsøvling tilføres under forbrændingsprocessen på affaldsforbrændingsanlæg, og som igen fraføres med flyveasken m.v.

ad §§ 82 e-82 n: